

„Danfieren“

et halvgentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika. DANISH LITH. PUBL. H. SE. Blair, Nebr.

Redaktør: A. N. Andersen. Alle Brevbrev til „Danfieren“ Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, brede adresseret: A. N. Andersen, Blair, Nebr.

„Danfieren“ Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykt tilsig Ophævelse modtages af Udgiveren, og at Vedt. er betalt i Overensstemmelse med de Forenedes Staters Postlove.

Naar Redaktionen henvender sig til Folk, der anseer sig for at have noget at sige om eller for at gøre Oplysning om det offentlige, behøver de altid omtale, at de har Akkrediteret i dette blad. Det vil være til gavnlig Nytte.

„Som dig selv“

Det er Reglen, som Gud giver for Kærlighed til Næsten. Og det udtrykker sig på to måder. Den ene er den Kærlighed, som går ud til alle Mennesker. Den anden er den Kærlighed, som går ud til Gud.

„Som dig selv“ — saa sættes Selve i en egentlig forbindelse med Gud. Som dig selv — saa sættes Selve i en egentlig forbindelse med Gud.

Pointet i dette Bud er egentlig: Du skal ikke Mennesket! Budet om Kærlighed til Gud og Kærlighed til Næsten er egentlig Budet om Kærlighed til Guds Villie.

„Selve“ bliver jo saa afgjort forskjellig, men Næsten følger lige tæt efter. Det ligger ogsaa i selve Ordet Næste. Det betyder ogsaa selv i Pauli Ord om særligt at „føre for sine Hænder“.

„Som dig selv“ — det gælder ikke alene enkelte Mennesker men ogsaa Sammenlutninger af Mennesker. Her tænker vi paa først og fremmest paa Menigheder og Kirkesamfund.

„Som dig selv“ — huff det. Som lutheriske Kirke maa vi være os selv, men det ikke „være os selv“ i „enkle“ Mængder. Mange glemmer det. De støtter aabenbart paa andre Blande, fordi disse er større og somne længere frem, og saa lader de være deres egen Sag, vore egne Blande, gaa deres sædvanlige Gang, som bedst de kan.

Andre holder, og dermed altfaa stætter, i os sine Blande, fordi ogsaa disse er ældre og mere rigelige, eller maaske billigere end vore egne. Men det er galt. Det er imod den naturlige Orden. Om vore vantrø Landsmænd,

eller dem, der stiller sig udenfor eller imod Kristendommen, og om vore norske Brødre har sig sigeban ad, saa de gik sig selv forbi og kom først til os med deres Støtte, saa kunde det endda høres. Men det gør de ikke!! En anden Tante. Det kunde jo se ud, som vi taler Egentlighedsens Sag. Men det er det modsatte. Men — ja, læg kun Næste til, hvad der nu kommer — mon det ikke stulde hille en Emule Egentlighed under det, at en Mand græber efter det fremmede, fordi det er Måtigere, eller fordi det er mere rigeligt??

Men er vi os bevidst, at vi som lutheriske Kirke har faaet en stor Opgave betruet, saa er det ikke Egentlighed at lægge Kræfterne ind og lægge Kræfterne sammen og ofre for denne Opgaves Løsning. Det kan nok med Nette kaldes Selvfærdighed, men det er en Selvfærdighed, som ogsaa omfatter Næstens Vel.

Det er netop derfor, vi dannet Samfund, at den gamle Kærlighed til os selv kan være i Virksomhed, og Kærligheden til Næsten ikke skal forsvindes.

„Som dig selv“ maa være Reglen for hele vor Virksomhed — indefra, aller inderst inde fra og udad i større Støtte. Saa gaar det. Tænk nu over det, Venner. I vil finde, at der er noget i det. Lad os ikke stille det fremmede og saa lade vore egne Opgaver i Stikken.

Sjælens Værd. *)

(Af J. J. Jansen.)

Foredrag ved det kristelige ungdomsforbunds jubilæumsnæstede i Drammen. Otto Juncke fortæller i en af sine sidste bøger et træk fra sin barndom. En omtrentende udstiller havde lovet, at han vilde fremvise for tilfuerne „det indre af et menneske“.

Jeg vil tale om idag og stille eder for se — sjælen. Den erde bestyrelse har formet mit tema: „Sjælens værd“. Det indbyrdes har den, som rimeligt er, ikke sagt mig, hvorledes jeg skal tage dette tema, hvis rigdom er dets uanstelighed. Jeg har bestemt mig til, at jeg ikke vil tage det psykologisk-theoretiske, men religiøst-praktiske.

Der er i bibelen to ord, som bruges verdelene om hinanden, saa man fjerner, de er i et med hinanden. Det er ordene: „Jæ“ og „Liv“. Jeg vil bare nævne to steder: i første Mosebog 2, 7, 22, 27: „Og Gud Herren blæste Livets aande i hans næse, og mennesket blev til en levende sjæl“. Det andet sted, jeg vil nævne, er Jhesu ord hos Matthæus 16, 25-26, som jeg nærmest maa betegne som mit foredrags tekst, om det forresten har nogen.

Jesus siger i Matthæus 16, 25: „Den, som vil bjerge sit Liv, skal miste det; men den som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.“ Og i det sergentvæbende vers forsætter han saaledes: „Hvis du gavner det et menneske, om han vinder hele verden, men tager stabe paa sin sjæl? eller hvad vil et menneske give til vederlag for sin sjæl?“

Her er der en ganske mærkelig omvendtheds. Og det er, at de to ord: „Liv“ og „Sjæl“ i den græske grundtext udtryttes ved et og samme ord: „psyche“. Jeg anseer dette som bevis for, at begge begreber efter bibelen gaar i et med hverandre, og mit første svar paa spørgsmaalet om sjælens værd er: „Liv“. Sjælens værd er „Liv“.

Og det er ved, at naar vi skal udtrykke i et ord det højeste gode, ifær naar ungdommen skal udtrykke, hvad den dybeste ønsker, saa er det: „Liv“. Leve — rigtig leve du! — det er det, vi vil. Er det ikke? Men her møder os en vanskelighed. Hvad er det? — Yngen kan sig det. Hvad enten vi tænker paa det lavere eller det højere Liv, ingen kan sig det.

*) Et forandret dette prægtige Foredrag vilde bare stabe det. Saa vi tager det, som det forekommer i „For Kirke og Kultur“, og Læserne forhaar det nok.

Da jeg i mine yngre dage studerede psykologi, læste jeg hos 20 forskellige filosofer tyve forskellige definitioner af „liv“, og jeg gjorde selv den 21de; men det vil vi ikke gaa ind paa. Vi vil ikke ha nogen filosofi her i ridshestet idag. Nei jeg vil tage en enkelt ting i livet, som vi hævder af erfaring, og gaa ud fra den. Vilgjom naar en lærer skal lære et barn, hvad en blomst er, saa tager han en enkelt blomst og lader barnet betragte den og saaledes se, hvad en blomst er.

Jeg vil tage en enkelt af livsøvelserne. Og hvilken? — glæde. Den bliver egentlig ikke saa stor forskjellig, hvilken først der jeg tager. Thi naar de, som her idag, føres op til sin religiøse relation — op til Gud, saa mødes de og bliver et. At være glad og at være god, f. ex., begge mødes i Gud og falder sammen. Den gode er glad og den glade god.

Men jeg taler til ungdommen, og jeg vælger glæden. At være glad, rigtig glad, det er liv. Men her maa vi stampe ved det mørkeste i verden, det sorte punkt, som kaster sin skygge over lidenskaben, en forfærdelig skygge. Hvad hedder den? — slyn d. Djævelen siger: „ja, livet er at være glad; men du maa synde, om du skal blive glad. Bort fra Religionens slaveri! Bort fra Gud! Lad dig ikke lægge i lænker, du maa være fri, om du skal nyde livsglæden!“ — Dette er djævelens bjergprædiken for de unge. Og der er mange som har lyttet til den.

Er det nogen her? Ja der er to slags glæde, en glæde med Gud, og en glæde borte fra Gud. Der er to slags glæde. Hvad skal jeg kalde dem? — Jeg vil kalde dem den høide glæde og den sorte glæde. Der vil maaske nogen spørge: „Er der ikke ogsaa nogen mellemform?“ — Nej. — Selve om vi tænker paa „middeltingen“, som der tales saa meget om og ofte mindst i ungdomsforeningerne, saa er ogsaa middeltingen enten høid glæde eller sort glæde, et af to.

Den sorte glæde dræber. Det er den høide glæde som er livet. Hvad er forskel mellem den høide glæde og den sorte glæde? — Det er kristendommen. Og her vil jeg sige et ord om de kristelige ungdomsforeninger. De kristelige ungdomsforeninger er den høide glædes Livsgade.

„Du maa glemme Gud for at blive glad.“ Det er den sorte livsgade, som trækker sin sorte ving over en stor del af Norges ungdom. Den vantro unge mand — jeg ser ham. Jeg ser ham i hjemmet hos sin bedende moder. Pranten, luffet, med et ringeagtende smil til hendes formaninger.

Jeg ser ham i varetten. Kinden blussende af drist, øjet blankt af uren lyst, tungen fuld af smudsig spøg. Men jeg ser ham ogsaa i Isonkammeret. Der er ikke glæden saa stor. For der har samvittighedsordet. Samvittighedsorden, denne maa, a sistance, uden hvilken Jhesu maad skalde arbejde forvædes for hans sag i verden.

Men nu vil jeg fortælle eder noget. Det er ogsaa noget fra en varette. Men en glad ting. Et af de herlige træk fra den sidste store dækkelse i London. Jeg læste det nylig i et blad. Quenton Whigham var indtil for nogle år af de stærke, tankte den mest berømte varettekomiter i London, „rasende morsom“. Men en aften traadte han frem paa scenen og sagde stille: „Jeg kan ikke give eder min sædvanlige underholdning i aften. Jeg er blevet omdøbt til Gud.“

Hør et par hrlinger af ham til en Journalist, af hvem han blev interviewet. Om sit tidligere Liv, der altfaa tilshjælpende var moro og glæde, sagde han: „Jeg var en pjaslet. Intet interesserende mig. Jeg søgte mig ulskkelig.“ Om sit nuværende Liv sagde han: „Derfor som havde jagt mig, at jeg kunde blive saa lykkelig, som jeg er nu, havde jeg leet dem ud.“

Og lignende siger tusinder andre. Hoormange eksempler jeg kunde anføre, ogsaa fra Kristiania i disse skovens dage. At sjælen kan komme i samfund med Gud — det er sjælens værd. Samfund med Gud er den største glæde ja paa en maade den eneste glæde, fordi det er den, som gjør at anden glæde rigtig glad.

Det maa være den største glæde; men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde. Men det er en anden glæde, som er en anden glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde. Den største glæde er den største glæde.

THE GREAT FAMILY MEDICINE. THEDFORDS BLACK DRAUGHT. Thedford's Black Draught er bedre...

THEDFORDS BLACK DRAUGHT. THEDFORDS BLACK DRAUGHT.

Julefort til Uddeling i Søndagskolen. Vi har et stort Oplag af billige Julefort, passende til Uddeling i Søndagskoler. Præter sendes for halv Pris paa Forlangende.

Danish Publishing House, Blair, Nebraska. For Søndagskolebørn anbefales „Julegrønt“, Pris 5c, til Uddeling i Søndagskolen eller ved Juletræet.

Zulebøger. Zulestjernen, Jndre Mission's Almanak og andre Zulebøger fra Danmark ventes omkring ved den 18. December. Beskriflinger modtages nu, og Bøgerne vil blive tilsendt, saa snart de endommer.

Danish Publishing House, Blair, Nebr. Bønnen. Foredrag af Axel Mathsen. „Den, som dommer den gamle Jord, skalde han ikke gøre Nei?“ (1 Mos. 18, 25.)

Dese to Striftelser bringer os ind paa Eftikkens Omraade og fortæller os om, hvad det er Guds og Menneskers Pligt. Naar en Mand faar paa et ethist Grundlag og sig sin Pligt bevidst i alle Ting, da er han i den Retning, som han bør være. Med hellig Driftighed foreholder Abraham Gud selv, hvad det er hans Pligt. Han fører at det vilde være urigtig at udelægge de retfærdige med de uretfærdige, og han fører sig paa lignende Maade næsten forbisat om, at det vilde være Ret at spare de mange ugudelige for de saa retfærdige (Eshd. — Strækten over den Tanke, at Gud skalde kunne gøre noget forfærdigt, saar ham til at stille det Spørgsmaal: „Den, som dommer den gamle Jord, skalde han ikke gøre Nei?“ — Dette viser os Bønnens gubdommelige Side, set fra et ethist Standpunkt, og vi kan spørge: „Er det Guds Pligt at svare paa Bønnen?“ — Gør at Jordens Dommer Nei i at give Ludens til saadanne bønnsafsende som Abraham ber ber for Soboma? — Det andet Striftsted viser os den mennesselige Side af Bønnen, set fra et ethist Standpunkt, og det besvarer Spørgsmaalet: „Hvem faar paa det rette Stade, den Vantro, der praler af, at han aldrig bjerer Ana, eller den Troende, som beder? — Er Bønnens Liv et moralsk Liv? — og omvendt: Er et Liv uden Bøn umoralsk?“ — Paa alt dette svarer Jesu forti og godt: „Man bør altid bede!“ — Bønnen er en Pligt saa vel som en Naade; den er en Pligtens Udpræelse, saa de der ikke beder, kan ikke være pligtbevidste Karakterer. De anser Bønnen for en Stam og vil paa den Maade, bevidst eller ubevidst, afspilde Gud fra, og svare paa Bønnen, vil afholde andre Mennesker fra at oplyse Bønnens Pligt.

Der ligger stor Filosofi i Jesu Lære om Bønnen; jeg har ikke været i Stand til at se meget deraf, men noget af det, jeg har set, skal jeg prøve paa at holde frem.

Vi vil nu først betragte Bønnens gubdommelige Side. 1. Gud er Konge, og en Konge maa høre og svare paa sine Underfaatters Bønner. Den, som ikke beder, viser sin Uåndskab til eller, i flere Tilfælde, sin Foragt mod den Højeste. Det Menneske, som ikke beder, har selv taget Plads uden for Guds Røkke. Det Menneske, som ikke beder, har selv taget Plads uden for Guds Røkke.

2. Gud er Dommer, og maa en Dommer ikke høre og svare paa en Klagers Andragen? I Lignelsen har Enten Klager at føre imod en vis Modstander, og endstaa Dommeren er uretfærdig, tvinger hans Stilling, som en Kletens Haandhæver, ham dog til at høre paa hendes Klage, og ved hendes vedholdende Overhang bliver han ydermere tvungen til at give hende Ret. Hvis nu en uretfærdig Dommer, for sin offentlige Stillingsskyld, er nødsaget til at høre Bønnen, og ved den Bedendes Paahæng tvinges til at oplyse dem, hørnæret mere maa da at Jordens Dommer, den retfærdige Gud, der har givet sine Forfættelser, ikke være forpligtet til at høre, og skaffe Ret til? „Han